Inevitable relació

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Lax'n'Busto

-

Morfina

Lletra original

Marxaria a un altre món. Sé que n'hi ha més però totsestan sota aquest cel, inevitable relació,del primer a l'últim estel. Si mors tu, moro jo també, perquè jo formo part de tu i tu de mi,si mor algú també ho fas tu, inevitable relació. Però si ets home sense cor, d'això tu no en faràs mai cas,continuaràs el teu present en el passat.Hi haurà un dia en el què els teus ullsveuran que per fer els somnis realitat primer s'ha de despertar. No és més cec el que no hi veu, no ho és menys el que creuque això ho arreglen déus vinguts d'arreu, ja veus,inevitable reacció. La natura apreta fort, els fils subtils que ho lliguen tot,no hi ha consol, no hi ha remei per a ser menys vell,inevitable relació. De vegades em fa por, em fa por pensar que el llocon jo vull viure no s'assembla gens a aquest.Marxaria a un altre món. Sé que n'hi ha més però tots estan sota aquest cel, inevitable relació. Si mors tu, moro jo també, perquè jo formo part de tu i tu de mi,Si mor algú també ho fas tu, inevitable relació. Però si ets home sense cor, d'això tu no en faràs mai cas,continuaràs el teu present en el passat.Marxaria a un altre món. Sé que n'hi ha més però tots estan sota aquest cel, inevitable relació. Però si ets home sense cor, d'això tu no en faràs mai cas,continuaràs el teu present en el passat.Marxaria a un altre món. Sé que n'hi ha més però tots estan sota aquest cel, inevitable relació.

Lletra traduïda

... una de “El Senyor dels Anells”.

Per a parlar d'aquesta cançó farem el contrari del que diu la cançó: marxar a un altre món. Concretament a la *"Terra Mitjana"* de *"El Senyor dels Anells".* En aquesta obra literària de JRR Tolkien tot un món es posa en relació per afrontar l'amenaça de Sauron, el Senyor de l'Anell Únic. No és possible restar indiferent. Ningú, cap ésser ni cap raça, s'escapa de prendre'n partit. Recordem el cas del vell Bàrbol i els "ents", els antics "pastors d'arbres", que viuen el seu present en en el passat (com diu la cançó) i els costa desarrelar-se del bosc de Fangorn però, davant la destrossa i la maldat del mag Saruman, no ténen altre remei que actuar. Semblantment passa amb els Hobbits de "la Comarca". Són un poble de gent petita, insignificant, sense grans gestes a l'esquena, però decisius per a aquesta història. Hi ha un moment en el que el hobbit Frodo es lamenta de la època que li a tocat viure. Ell voldria escapar a un altre món, a una altra època, i defugir d'aquella realitat que se li imposa (tal com passa en la cançó), però en Gandalf li recorda que: *"(No podem decidir l'època en la que ens ha tocat viure),* ***L'únic que podem decidir és què fer amb el temps que se'ns ha concedit"*** (Gandalf el Gris) Tornem ara al nostre món i preguntem-nos:

- Podem restar indiferents i autàrquics com els ents al bosc de Fangorn i els Hobbits a la Comarca en un món, el nostre, on el 20% de la població aclapara el 80% dels recursos?
- La societat de consum ens proposa evadir-nos i marxar, volar, a d'altres móns: el món del cinema, dels jocs de rol, dels concursos televisius, de la realitat virtual, de l'aparença... què passaria si els hobbits de la pel·lícula de "El Senyor dels Anells" s'haguèssin quedat a casa evadint-se fumant amb pipa i bebent cerveses?
- En la pel·lícula es forma una "Comunitat de l'Anell" multiracial (homes, elfs, nans, hobbits) amb una missió concreta: Salvar la Terra Mitjana de'n Sauron. Hi ha una "inevitable relació" entre les diferents cultures per salvar un món. Com duem la nostra "inevitable relació" amb els altres pobles del nostre món? Treballem "en comunitat"?

Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta: --Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna? Jesús li digué: --Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes? Ell va respondre: -- Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, *i estima els altres com a tu mateix. Jesús li digué: --Has respost bé: fes això i viuràs (Lc 10, 25-28)*